

ме на самия бой, когато нервитѣ се вцепѣнили отъ кипежа на страститѣ, малко се чувствуватъ стоноветѣ на раненитѣ и умирающитѣ; тогава човѣкъ като че е наклоненъ да каже за единъ мигъ: „това си е тѣй и тѣй трѣбва да бѣде“. Щомъ обаче млъкнѣтъ топоветѣ, занѣмѣжтъ и пушкитѣ, полето се очисти отъ димѣтъ на сражението, нервитѣ се поуспокожтъ, тогава се открива вече всичката грозота на тази бѣсна кръвопролитна драма подъ ясното божие небо! На едно мѣсто слушатъ охкания и търпеливо очакванье първата лѣкарска помощъ; на друго — охканията размѣсени съ проклятия и заканвания — това сж сръбскитѣ войници; а на трето — виждашъ въ различни пози съвършено спокойно лежащи човѣшкии трупове тамъ — царува смъртта. На всѣкъждѣ кръвъ, потрѣсающа рани и смъртъ. Приближихъ се при едного отъ мрътвитѣ струмци, на когото шапката, на нѣколко крачки отъ него, бѣ испокѣсана. На главата му зѣмеше една дълбока рана, причинена отъ гранатенъ откъслекъ. Загледахъ се въ лицете му и ми се призна за онова на онзи храбъръ войникъ, който съ двѣ думи, нарочно изказани високо, извърши повече отъ менъ при повторното връщанье на войницитѣ въ атака. Азъ и сега още вѣрвамъ че бѣ сжщия, защото не се яви подиръ боя, спорѣдъ заповѣдта, която му бѣхъ далъ въ онзи критически моментъ. Минавайки покрай артилерийския окопъ, който прѣди малко се заемаше отъ сръбската батарея, чухъ че ме вика единъ раненъ сръбски войникъ. Прѣдъ очитѣ ми се прѣдстави, лежащъ въ страшни мѣки, единъ доста красивъ, съ интеллигентно лице и съ вензелъ на пагонитѣ, сръбски ефрейторъ. Лѣвата нога на този злощастникъ въ